

MISSA CRISMAL

15-04-2025

Martin Heidegger (1889-1976), filòsof alemany deixeble de Husserl, en un dels seus assajos abordava la pregunta que es feia Hölderlin en la seva elegia *Pa i vi*: “*per a què necessitem poetes en temps de penúries?*”. I ell mateix advertia que el més significatiu de la penúria, d'aquesta nit del món, no és tant l'absència de Déu, com la falta de sofriment per aquesta absència. En un text rabínic s'afirmava: “*l'exili d'Israel va començar el dia en què Israel va deixar de patir per ser a l'exili*”. L'exili no és la llunyania de la pàtria, és l'absència de nostàlgia de la pàtria. I són els poetes els qui no deixen que s'esvaeixi la nostàlgia de la pàtria perduda.

Avui vivim en un veritable exili i no prenem consciència d'això. Vivim en una absència de Déu i no patim per això. Vivim enmig d'una societat rica en coses, però pobra, molt pobra, en valors humans i espirituals, i amb tendència a empobrir-se més i més.

Sentim que l'ESPERANÇA, aquesta gran petita virtut, ha perdut el seu lloc en el cor de moltes persones. Per això trobo molt encertat que el Papa hagi convocat l'any jubilar amb aquest bell lema “Pelegrins d'Esperança”, amb el qual ens convida a ser testimonis d'esperança.

Hem escoltat en la primera lectura el fragment del profeta Isaïes, que Jesucrist proclama a la sinagoga de Natzaret. Afirmar que l'Esperit del Senyor és sobre Ell, l'ha ungit i l'ha enviat a proclamar un any de gràcia, un any d'esperança (cf. *Lc* 4,18-19).

Avui beneïrem els olis dels catecúmens i els dels malalts, i consagrarem el crisma de la salvació. Amb ells ungirem els nostres germans.

Nosaltres ja hem estat ungits amb l'oli dels catecúmens i amb el Crisma el dia del baptisme, de la confirmació i de la nostra ordenació sacerdotal. A més, alguns també heu rebut l'oli dels malalts. Són els olis de **l'esperança**. ¿Som conscients d'això?

¿Deixem que l'esperança creixi en el nostre cor per poder donar testimoni d'això?

Senyor, gràcies per haver-nos ungit,

gràcies per enviar-nos a donar

testimoni d'esperança.

Dona'ns la teva força per no deixar-nos

arrabassar l'esperança

i per no ser testimonis permanents de desil·lusió,

de descoratjament, de crítiques.

No siguem portadors de pessimismes i desànim.

Fes-nos ambaixadors de la teva esperança i alegria.

Per ser testimonis d'aquesta esperança haurem d'afrontar diversos desafiaments, vèncer diverses temptacions. N'esmentaré tres i ho faig citant el papa Francesc en una de les seves homilies:

1.- La mediocritat espiritual. No oblidem que el secret de tot rau en la pregària, perquè l'apostolat no és, en primer terme, obra nostra i no depèn només dels mitjans humans. Potser alguns poden dir: sí, és veritat, però els compromisos, les urgències pastorals, els esforços apostòlics, el cansament amenacen de no deixar-nos ni temps ni energies suficients per a la pregària.

No caiguem en aquesta fal·làcia, siguem fidels a uns certs ritmes litúrgics de pregària, que compassen la jornada, des de la Missa a la Litúrgia de les Hores. La celebració eucarística quotidiana és el cor palpitant de la vida religiosa i sacerdotal. La Litúrgia de les Hores ens permet resar amb l'Església i de manera regular; no la descurem mai. No oblidem la confessió; sempre necessitem ser perdonats per poder oferir la misericòrdia de Déu. I tampoc oblidem que cada dia cal dedicar un temps intens a la pregària, per estar amb el Senyor, cor amb cor. Trobem temps per a una estona d'adoració, per meditar la Paraula, per resar el sant Rosari. Tinguem temps per a una trobada íntima amb Aquell que estimem sobre totes les coses.

A més, quan estem en plena activitat, recorrem també a la pregària del cor, a breus jaculatòries —són un tresor, les jaculatòries—, paraules de lloança, d'agraïment i d'invocació que podem repetir al Senyor en qualsevol lloc i situació en què ens trobem. La pregària ens fa sortir del jo, ens obre a Déu, ens torna a posar dempeus, perquè ens posa a les seves mans. La pregària crea en nosaltres l'espai per experimentar la proximitat de Déu, perquè la seva Paraula ens sigui familiar i, a través de nosaltres, ho sigui per a tots els que trobem. Sense la pregària no es va lluny.

Finalment, per superar la mediocritat espiritual, no ens cansem mai d'invocar la Mare de Déu, la nostra Mare. No ens cansem d'aprendre d'ella a contemplar i seguir Jesús.

2.- La temptació de la comoditat mundana. La comoditat ens impedeix sortir dels territoris del jo per a anar cap als germans i exercitar, en nom de Déu, l'art de la proximitat. És trist, molt trist, quan ens repleguem en nosaltres mateixos i ens convertim en freds buròcrates de l'Esperit. Llavors, en comptes de servir l'Evangeli, ens preocupem de gestionar les finances i de portar endavant algun negoci que ens resulti avantatjós en lloc de ser models de sobrietat i de llibertat interior. ¡Què bonic és mantenir-se rectes en les intencions, lliures de dependència als diners i abraçar amb alegria la pobresa evangèlica, treballant al costat dels pobres! I ¡què bonic és ser signes lluminosos de disponibilitat total al Regne de Déu, vivint, nosaltres sacerdots i persones consagrades, la gratuïtat i disponibilitat del celibat! No permetem que els vicis que volem arrencar en els altres i en la societat, es trobin arrelats en nosaltres. Estiguem alerta a la temptació de la comoditat mundana. La vida comunitària i la direcció espiritual són ajudes en aquest camí de santificació.

3.- La temptació de la superficialitat. Aquesta temptació es venç amb una bona formació teològica. Cal que no deixem de formar-nos. No deixem de llegir, meditar i pregar la Paraula de Déu, el Catecisme de l'Església i els textos que emanen del magisteri de l'Església. Estiguem atents al que el món d'avui es planteja per poder donar resposta als interrogants i projectes dels nostres germans amb paraules valentes, sàvies i que brollen de la pregària.

I vull dirigir-me a vosaltres, germans preveres i diaques, especialment a aquells que celebren el 50é i el 25é aniversari de la vostra ordenació i a tots els altres que renouen avui les vostres promeses ministerials. El Senyor ens ha fet ministres i testimonis **del seu misteri d'amor** sense límits: *havent estimat els seus els va estimar fins a l'extrem* (cf. Jn 13,1); **del misteri d'unitat** que ens fa “u” en Crist per la força de l'Esperit; **del misteri de la diaconia** que porta al Verb de Déu fet carn a rentar els peus dels apòstols dient-los: *“us he donat exemple perquè també vosaltres feu com jo he fet amb vosaltres”* (Jn 13,15).

Permeteu recordar unes paraules precioses del papa Benet XVI sobre el ministeri sacerdotal. Diu així:

El sacerdot no és simplement algú que té un ofici (...). Al contrari, el sacerdot fa el que cap ésser humà pot fer per si mateix: pronunciar en nom de Crist les paraules d'absolució dels nostres pecats (...). Pronunciar sobre les ofrenes del pa i del vi les paraules de Crist, que són paraules de transsubstanciació, paraules que el fan present a Ell mateix, el Ressuscitat, el seu Cos i la seva Sang, transformant així els elements del món (...). Per tant, el sacerdot no és un simple «ofici», sinó un sacrament: Déu es val d'un home amb les seves limitacions per estar, a través d'ell, present entre els homes i actuar a favor seu. Aquesta audàcia de Déu, que s'abandona a les mans d'éssers humans; que, fins i tot, coneixent les nostres febleses, considera els homes capaços d'actuar i presentar-se en el seu lloc, aquesta audàcia de Déu és realment la major grandesa que s'oculta en la paraula «sacerdoti». (Benet XVI. Homilia de l'11 de juny de 2010. Clausura de l'any sacerdotal).

Benvolguts germans en el ministeri, vull agrair-vos públicament la labor que feu en les diferents missions que us han estat confiades. Us agraeixo l'esforç constant que feu en aquesta Església local que pelegrina a Barcelona per revifar el carisma rebut.

Us agraeixo la fidelitat en les activitats de cada dia, l'assistència regular als recessos espirituals, als exercicis espirituals anuals, a les reunions de pastoral, així com la participació en les jornades de reflexió i de convivència programades al llarg de l'any. Tot aquest esforç constant i generós per promoure la comunió amb Déu i entre nosaltres donarà el seu fruit en una major fraternitat, en un testimoniatge d'alegria i esperança, i en una evangelització més eficaç.

Us dono també les gràcies a vosaltres, comunitat cristiana que participeu en aquesta celebració. El nostre ministeri està molt unit a vosaltres, és per a vosaltres, per possibilitar i potenciar la vostra condició de sacerdots, profetes i reis rebuda pel sagrament del Baptisme.

Sí, la vostra condició de poble sacerdotal, que dona culte a Déu; de poble de profetes, que escolta i anuncia la Paraula de Déu, sobretot amb el testimoniatge de la vostra vida cristiana; de poble de servidors que, a imitació de Crist, feu present, en els diversos estrats de la societat, la caritat del Pare, la seva misericòrdia i la seva fidelitat. Ni el bisbe ni els preveres som res sense vosaltres. Exercim el sacerdocí per a glòria de Déu i salvació de les persones.

La veritat és que no sempre aconseguim ser servidors valents i humils. No sempre sabem manifestar-vos l'amor que us tenim, però sapigueu que l'objectiu de la nostra vida és gastar-nos i desgastar-nos, fins al final, per vosaltres seguint l'exemple de Jesucrist.

Gràcies per acompanyar-nos amb la vostra pregària. Pregueu, si us plau, perquè no faltin vocacions al ministeri presbiteral.

El proper Divendres Sant, recordem la terra on va viure i va morir el Senyor; no oblidem els cristians que viuen a Terra Santa. Col·laborem generosament en la Col·lecta pels Llocs Sants.

Sentim com nostre el drama que viu Terra Santa des de fa anys. La comunitat cristiana que allí habita sofreix de manera significativa. Convideu els fidels a pregar i a mostrar la seva solidaritat amb els pobres de l'Església Mare de Jerusalem que, avui, pateix el seu particular calvari.

La nostra col·lecta podrà ajudar a alleujar part d'aquest dolor. Afavorirà projectes de pau i de cooperació. I, a més, les comunitats cristianes podran continuar donant testimoni de la Bona Notícia: Crist és el Ressuscitat, Llum de les gents i Salvador dels pobles.

Us desitjo a tots els que participeu en aquesta celebració, a les
vostres comunitats cristianes i als vostres familiars, una bona
Pasqua de Resurrecció.

+ *Card. Joan Josep Omella Omella*
Arquebisbe de Barcelona